

חמש תמונות מתוך 'בובות'

המחזה 'בובות' נכתב בהשראת הספר 'אהבת שבע הבובות' מאת פול גאליקו. זוהי מעין אגדה למבוגרים, המגוללת את סיפורה של נערה צעירה החולמת להיות שחקנית. לאחר מספר כישלונות, היא מצטרפת לתיאטרון בובות נודד, שבבעלות אדם קשה, הלום קרב, שלמעשה חי דרך הבובות אותן הוא מנפיש ומדובב. ככל שמתקדם הסיפור, הנערה מוצאת את עצמה סובלת יותר ויותר מיחסו המחפיר אליה בלילות, כשבימים הבובות מפצות אותה ביחס אוהב כפליים. זהו סיפור על הקשר בין אהבה לכאב, על הדחקה וסובלימציה, ועל כוחה המרפא של האמנות.

הדמויות:

מוש (בת 22)

מישל (בן 35, מפעיל ובעל תיאטרון הבובות)

באלוט (לוליין צעיר)

אמרגן

זונה

שבע הבובות:

גזר (נער)

מסייה ריינארדו (שועל)

מאדאם מוסקאט (קשישה)

דוקטור דיקלור (פינגוויין)

מסייה ניקולה (בונה צעצועים)

ג'יגי (נערה)

עלי (ענק פחדן)

תמונה ראשונה – התאבדות

(חושך על הבמה, מלבד אור אחד המאיר את מישל. על הבמה להיות מחולקת לשלושה מפלסים עיקריים הקשורים זה לזה (שלוש במות שונות) 1. מקום מושבו של מישל - עמדת ההפעלה שלו. 2. במה מרכזית- מקום התרחשות "עולם המציאות" - רחוב, בית מלון וכו', 3. במת תיאטרון הבובות. ראשו של מישל כמעט נוגע בפנסים. הוא מעשן סיגריה, מעלה לאט את האור על הבמה של הבובות. האור עולה על גזר ושועל. גזר הוא נער אדמוני נעים למראה, בגדיו ירוקים, כאילו עשויים מעלים, אוזניו מחודדות. השועל, פרוותו אדומה, אפו ארוך ומחודד מאוד וחיכו עוקצני).

גזר: השטח פנוי?

שועל: (מסתכל מסביב) ...כן...

גזר: איפה השומר?

שועל: נרדם...

גזר: אין אף אחד בקהל?

שועל: אף אחד...

גזר: אז אפשר להתחיל.

שועל: מה עושים?

גזר: תקרא לכולם...

שועל: אני אקרא להם... מאדאם מוסקאט! ... מאדאם מוסקאט...

מוסקאט: עדיין כאן... עדיין כאן...

(מופיעה מאדאם מוסקאט, אישה קשישה בעלת שפם מודגש וגבות זועפות, לבושה סינר מלא כיסים בהם תחובים חפצים שונים: בקבוקים, מטאטא נוצות לאבק, מחבט לקטילת זבובים, מטפחת לראשה).

שועל: עלי!

(עלי מגיע בכבודות. הוא ענק שמנמן ומכוער, פניו מביעות תום ומעט בהלה).

שועל: פרופסור פינגווין!

(הפינגווין הוא שמן אך קופצני, חמור סבר ובעל חשיבות עצמית. לבוש חליפה מהודרת ומרכיב מצבטי זהב)

פינגווין: דוקטור פינגווין, כן, נוכח !

שועל: מסייה ניקולה...

(מסייה ניקולה הוא גבר מבוגר אפור שיער הלבוש כבעל מלאכה – חולצה משוכצת, סרבל, סינור עור, אולר בידו וכובת עץ קטנה אותה הוא מגלף לעתים. מראהו שליו אבהי ונעים.)

מסייה ניקולה: ערב טוב. (הנוכחים עונים לו בכבוד)

שועל: כולם נוכחים ואיש לא נשכח...

גזר: חוץ מג'יג'י...

שועל: (הוא נוטל בידיו את ראשה של ג'יג'י, המונח לפניהם. אלה פנים יפות של נערה בעלת פה אדום וקטן, עיניים גדולות ותכולות וצמות זהובות. הוא מחייך בזלזול למראה הראש וזורק אותו אל מאחורי הקלעים של הבובות) תשכח מג'יג'י, בוא נגמור עם זה ודי !

גזר: ובכן, נתחיל: גבירותיי ורבותיי, חברי הלהקה ! הואיל ואחותנו האהובה, מוש, החליטה לעזוב אותנו סופית ולצמיתות על מנת להתחתן עם האדון הלולייין, והואיל ובהצבעה שערכנו בישיבה הקודמת הסכימו כולם כאחד לפתרון שעלה על הפרק, אנו מתכנסים כאן היום על מנת לבצע את מה שהוחלט !

להזכירכם, לאחר שהבנו שאין טעם להמשיך את התיאטרון בלי מוש, ושאין אחת בעולם שיכולה לתפוס את מקומה, הבנו שאין לנו לאן להתקדם, ושמוטב לנו לא ללכת לשום מקום... ההצעה, אותה הציע מסייה ניקולה הינה לחדול להתקיים !

החברה ג'יג'י, שאמרה שהיא רוצה לחיות... איננה עוד עמנו... ואם כן, כולנו מסכימים... עכשיו השאלה – כיצד ?

פינגווין: רעיון ההקרבה העצמית כל כך הקסים אותי תמיד ! המנהג היהודי של האלמנה המשליכה את עצמה על מדורת השרפה של גופת בעלה המת ! האש מסמלת היטהרות ! והאפר לעולם נשאר ! קדימה, בוא ניקח את רגלינו ונצעד לתופת, אל הסוף !

מאדאם מוסקאט: חבל שאין לנו רגליים...

פינגווין: עד יום מותה היא לא הבחינה בשירה, פיוט... כל כך חסרת מעוף ! גזר: אפשר לעשות את זה כאן... מסייה ניקולה, אתה יכול לתרום קצת עץ וקש מהבובות שלך ?

עלי: אבל אני פוחד מאש !

שועל: (שולף סיגרייה. לעלי, בקנטרנות) תסלח לי, אדון, יש לך אש אולי ? מוסקאט: גברים ! תקשיבו לי, אני אישה, ראיתי אנשים מתים מקור, ומרעב, מאהבה, ממחלות... קברתי כמה בעלים... גם תינוקות... לחיות ?

למות? זה חלק מאותו תבשיל! באמת, לי לא אכפת, אני עשיתי את שלי, מה שיכולתי, לא יותר, ראיתי כבר הכל! גמרנו, די, מספיק! אנחנו לא צריכים טקסים! (לעלי המפוחד) אתה! תפסיק להיות טיפש! עכשיו שיתקו! רואים את זה? (מוציאה מסינורה בקבוק אקונומיקה) רצית ניקיון? (בלעג לדוקטור) "היטהרות"? בבקשה, נרים כוסית, צ'יק צ'ק, גמרנו! פינגווין: מוות כזה נראה לי...איך לומר...מעט וולגרי!

גזר: מסייה ניקולה? מה דעתך?

ניקולה: זה לא משנה, מה שתחליטו.

עלי: (בוכה) אבל זה רעל...

שועל: קדימה, ניקולה, תביא ת'קש שלך... (ניקולה מפזר קש מסביב לבובות, שועל מדליק סיגריה) סיגריה אחרונה, ו...

גזר: אם כך, החלטנו על האש? (עלי ממשיך לייבב)

שועל: (לעלי) תהיה בשקט כבר, טיפש! (עלי משתתק)

פינגווין: חכו...מה...?...רגע...יש לשאת דברים... נאום... הספד... דברי פרידה...?

שועל: נו יאללה, פחדנים! תרנגולות! אתם אוהבים את מוש או שאתם לא אוהבים אותה?

עלי: אוהבים! אוהבים!

שועל: אז יאללה, אש!!!

גזר: כולם מסכימים? מאדאם מוסקאט?... (כולם נדים בראשם, גזר מסמן לשועל להדליק. שועל מדליק את מעגל הקש שמסביבם, האש מתחילה לבעור, אור עולה על מוש, העומדת בסוף האולם. היא מתחילה לרוץ לכיוון הבובות, דורכת על האש.)

מוש: (צועקת) לא!!!

(חושך מוחלט. מוסיקה סימן: למעבר אחורה בזמן)

תמונה שנייה – כישלון מוש בעולם התיאטרון

מוש: (עומדת כמו באודישן, לרגליה מזוודה קטנה. שרה)

השיר העצוב על אידה הקטנה:

אידה נולדה בבקתה קטנה,
על שפת הנהר, בלילה די קר
הביט בה אביה, הביט ואמר-
תינוקת זו תמות,
לפני פריחת התות

•

אמה הייתה חיוורת, חיוורת אך יפה,
שכבה כולה רועדת, שכבה במיטתה,
דמעה שקופה, רוחפת,
זלגה, נפלה, קפאה,
סימן הוא שהחורף בא

•

יתומה מאמה, כך אידה גדלה,
הנה באדמה חופרת היא גומחה –
ידיה קפואות, קטנות אך עיקשות,
אינן מוצאות דבר,
מלבד קצת לטאות

•

מכמה עדשים וקומץ שורשים,
בישלה אז לאביה נזיד סמיך טעים,
קראה לו אידה לשולחן
ממושבו ליד האח, אך אוי!
אביה היקר כולו נוקשה וקר

•

כל שעות הלילה היא חיבקה אותו,
וכשהנצה החמה אז בגינה היא ראתה
על שיח תות פריחה אדמדמה
קטפה לו תות אך זה היה אבוד-
אביה מת ולא ישוב
אביה מת ולא ישוב...

(אור עולה על מישל המתכונן במוש מלמעלה)

...עכשיו אני כבר לא תמימה – פגשתי כבר מספיק סוכנים, אמרגנים, פגשתי במאים... אנשים מושחתים... לא, לא... בעצם אנשים טובים... הם מיששו אותי... הפשיטו... ונגעו בי... צחקו עלי... אבל הם לא פגעו בי... לא... גירשו אותי בלי פגע... התמימות שלי נגעה להם בלב... חבל... חבל שריחמו עלי... מחר בבוקר ימצאו אותי... אני אצוף על הנהר בבגדים האלה!... (מוש מתפשטת, זורקת את בגדיה תוך כדי דיבור ונשארת עם בגד כלוי וחושפני) דרישת שלום אחרונה למולן בלה – מופע החשפנות הטוב ביותר בעיר!... שלום לחברות שלי, בנות עסיסיות!... שלום גברים! שלום לכפר! שלום לברווזים!... שלום פאריס! שלום ברטון!... שלום לתיאטרון!... פעם קראתי סיפור כזה. זה סיפור נדוש, הסיפור שלי – אהבתי תיאטרון. רציתי להיות שחקנית. חסכתי כסף, באתי לפאריס... חשבתי שאני אצליח... אבל אני לא יפה... ואין לי כשרון...

תמונה שלישיית – הבובות מצילות את מוש

(מוש עומדת על קצת הבמה, כמו על קצה של גשר. יש אור רק עליה ועל מישל המתכונן בה. היא פורשת את ידיה כמתכוננת לקפוץ. מישל מעלה את האור על במת הבובות, שועל מסתכל על מוש).

שועל: היי, את!... ילדה! (מוש נבהלת, מסתובבת אליו ומפנה שוב את פניה לקהל. מוש מקשיבה אך לא מסתובבת אליו) אז מה כל הטרגדיה, החבר שלך זרק אותך? יש עוד המון דגים בנהר... ואת לא יכולה בכלל לדמיין כמה קפוא שם! וחוץ מזה, את יודעת, הם אוכלים לא רע – כל התיירים האלה, הזוגות הצעירים והמאוהבים, את יודעת איך זה – נוסעים לפאריס... מתנשקים על הגשר, מסתכלים לשמיים, למים, רומאנטיקה וכו'... בקיצור, אחרי שהם מתנשקים הם מתחילים להיות קצת רעבים, אז הם קונים באגט עם קמאמבר או איזה נקניק ז'אמבון נחמד כזה, אוכלים קצת, מתנשקים קצת, אוכלים עוד קצת, ואז זורקים את זה לנהר, בקיצור, הם לא רעבים כל כך, אני אפילו לא בטוח שהם ייקחו ממך ביס! (מוש מסתובבת אליו, הוא נבהל ממראה פניה הרציני והכועס)... התכוונתי לדגים... את יודעת... בנהר... (שועל נרגע כשהוא מבין שמוש לא מתכוונת לצעוק עליו)... בכלל, יש שם דגים?... (מוש לא עונה) את יודעת, זה לא מי

יודע מה מנומס מצדך, השתיקות האלה, את צריכה לענות כשמדברים אליך, ככה זה מקובל, לפחות ב"PARIS", אם לא בעולם כולו... מוש: ולחשוב שזה בכלל עניינך, ולהתערב בעניינים שהם בכלל לא שלך, ולדבר למישהי שבכלל אתה לא מכיר! אתה חושב שזה מנומס, אדוני? שועל: (שמח שהיא הגיבה) אהה! פוטר מהעבודתה, גורשה מאהובה, רבה עם משפחתה, לבושה סמרטוטים ו...נורא רגישה!...אני ממש מרחם עלייך! ... בסך הכל ניסיתי להיות מנומס... מוש: ולהעביר את הזמן, נכון? שועל: ומה רע בזה? מוש: מה אתה היית אומר אם אני הייתי מתערבת...? שועל: זה בכלל לא היה אכפת לי, להיפך, הייתי שמח! אני נורא אוהב לדבר על עצמי!...בעצם, זה אחד הדברים שאני הכי אוהב לעשות, לדבר על עצמי...רוצה לשמוע את סיפור חיי? (לא מחכה לתשובתה) אז ככה, נולדתי באביב, בתוך עץ של חג המולד! עוד כשהייתי תינוק... (גיגי מופיעה על הבמה, בקול רוטן)

גיגי: אלוהים אדירים, ריינארדו, עם מי אתה מדבר? איפה אתה תמיד מוצא אותן? שועל: לא רעה, מה? גיגי: אוי באמת, אל תגיד לי עכשיו שאתה חושב שהיא מיוחדת או משהו, הרי אתה לא יכול להגיד שהיא יפה... שועל: ...אני מודה שהיא לא "קלאסית", אבל... תראי איזה עיניים... גיגי: זבל של כפר! אם אתה שואל אותי! (בהתחננות) ...אבל נראה לי שאתה כבר לא שואל אותי בכלל... שועל: (מתפתה לקצת לגיגי) היא קצת מוזרה, אני מודה...קצת "OUT" כזאת, אבל... גיגי: עזוב אותי, רודף חצאיות! שועל: די, גיגי, את יודעת שאני רוצה אותך... גיגי: שמענו עליך... גזר: אוי, חמודה שלי, את מקנאה? ... בסך הכל דיברנו... מוש: באמת! איך אתם לא מתביישים לעמוד שם ולדבר ביניכם כאילו אני בכלל לא קיימת? מי אתם בכלל חושבים שאתם? בכלל... מי אתם? גיגי: ומי את? שועל: לא, לא, נכון, סליחה, באמת הגזמנו, (לגיגי) היא צודקת לגמרי, בזמן האחרון אנחנו ממש מתדרדרים, שכחנו לגמרי מה זה קצת משמעת, דרך ארץ, נימוסים, שכחנו איך מתנהגים!

גייג'י: אין בעיה, ריינארדו, מצדי אתה יכול לדבר איתה כמה שאתה רוצה ולהתנהג איך שבא לך, אבל אני הולכת, יש לי שיעור פיתוח קול! ביי!
(היא נעלמת במהרה)

שועל: אני מתנצל בשמה... היא קצת... לא משנה, תחזירי לי! את יכולה לקטול אותי לגמרי! (מוש מחייכת) ...מה את מחייכת? תקטלי!
מוש: ...נדמה לי שאני מתחילה ממש לחבב אותך...

שועל: אז מה? את חדשה כאן...מתחם?...תספרי לי, בובה, מי המאנייק שפגע בך, לי את יכולה לספר הכל...
מוש: שלא תעיז לקרוא לי בובה! אל תדבר אליי בכלל! נבל...מרושע שכמוך!

שועל: (נעלבת) זה לא נכון! אני לא נבל!...זה רק המראה שלי...זאת לא אשמתי... בואי, תתקרבי אליי רגע, תני לי יד, תסתכלי עלי! (מוש מתקרבת בהיסוס) את לא חייבת לגעת בי, רק... (מוש נמשכת אליו למרות רצונה, הם מסתכלים אחד על השני) ...את רואה שעשית לי עוול?... עכשיו את לא יכולה להגיד שאין לך דעות-קדומות...

מוש: אני בכלל לא בטוחה...
שועל: אני רך לגמרי מבפנים, אני אפילו נשי...הבעיה שלי זה שאף אחד לא רואה את זה, את יודעת, אף אחד לא בוטח בי...אבל את תבטחי בי, נכון?

מוש: (מבולבלת) אני... אולי... נראה...
שועל: (בשמחה) ידעתי! ידעתי שיום אחד אני אמצא!
מוש: שמה תמצא?

שועל: מישהי תמימה! משהי מספיק תמימה, ו... זאת את! (מושיט לה את ידו ל"לחיצה רשמית", בקול עמוק) ...מסייה ריינארדו, ה"שועל", נעים לי מאוד...

מוש: שמי מוש... בעצם שמי מארל, אבל כולם קוראים לי מוש...
שועל: מסייה ריינארדו תזהר...
מוש: מה?

שועל: הזהרתי את עצמי...
מוש: ממה?

שועל: ממי...אוי, כמה שאת מתוקה, אני לא יכול... עלי! עלי! בוא הנה רגע, נראה אם תוכל להפחיד את זו... (מופיע עלי) זה עלי, הענק שלנו, לא יודע להפחיד, אפילו לא בנות... (לעלי) וזאת מוש, והיא משוגעת עלי לגמרי...

(עלי נוהם, מנסה להפחיד את מוש. מוש מחייכת. ככל שהוא ממשיך לנסות מוש מתקשה יותר ויותר להסתיר את צחוקה עד שהיא מתפרצת בצחוק קולני, עלי נפגע מעט)

עלי: אני בכלל בכלל לא מפחיד אותך? *(מוש מסמנת לשלידה)* ...אפילו לא קצת...? לא, אה...? ידעתי, נו, טוב, לא נורא...אני בעצם מעדיף שתהיי חברה שלי...כי אז תוכלי לגרד לי את הגב, ולדגדג אותי...את מסכימה?
(מוש מגרדת לעלי את הגב. הוא נאנח בהנאה ומגרגר כחתול)
שועל: גם אני רוצה... זה לא פייר... מוש... *(מוש מחייכת אליו בהתגרות, ממשיכה לגרד לעלי את הגב)* תגידי מוש, את יודעת לשיר?
מוש: קצת...

(מופיע הפינגווין, מזמזם מגינה)

שועל: פרופסור, בוא תכיר, זאת מוש, הארוסה שלי, היא הרוסה עלי לגמרי, זה ברור, לאור הנסיבות...
פינגווין: *(לוקח את ידה לנשיקה)* חבר האקדמיה, דוקטור דיקלו, קבלי התנצלותי על הלבוש הרשמי, פשוט הגעתי ישירות לכאן מארוחה רשמית לכבוד הרקטום החדש של הדרקטוריום, *(השועל מזמזם)* אולי באמת נשיר משהו לקינוח?
שועל: הפרופסור שלנו הוא נגן מנדולינה מדופלם!

מוש: באמת?

(הפינגווין שולף אקורדיון זעיר ומתחיל לפרוט עליה)

פינגווין: אקורדיון, במטותא ממך... למסייה ריינארדו יש טנור הרואי, אני באס, ואת ודאי סופראן...?
עלי: ומה אני?

פינגווין: אתה... תיתן את הטמפו... קצב! ובכן, קדימה! "אהוב נתעב, לנצח ולשווא"!

עלי: אבל אני קצת מצונן, לא נורא?

(פינגווין מתחיל לנגן, הם פוצחים בשירה-)

דואט) לנצח ולשווא:

- לכי, לכי לך נערה

לי אין את רצויה,

לכי לך לדרכך מהר

אני לא אהובך יותר...

- מדוע, אהובי,

אתה כה אכזרי?

אני אותך אוהב
לנצח ולשווא...
- נעמת לי בלילות קשים,
היית תמימה, רכת שנים,
עכשיו לי צר,
אך הסיפור נגמר...
- רחם עלי, הו אהובי,
הרי תדע את גורלי,
אם תעזבני לא ארעב,
אך לי עדיף למות עכשיו!
- לכי, לכי כבר לדרכך,
שמעת- אינני אהובך,
אחרת כבר תפסה את מקומך,
היא צעירה, יפה ממך...
- רחם עליה, הו אלי,
סופה יהיה כמו סופי,
מדוע זה תמיד אוהב
ערל הלב, אהוב נתעב?

מדוע זה תמיד נאהב
ערל הלב, אהוב נתעב...

(הם גומרים לשיר ופורצים בצחוק, קריאות, השתחוויות הדדיות ומחייאות כפיים, גיגי מופיעה, זועפת ונעלבת)

גיגי: אתם מתכוונים לזייף כאן עוד הרבה זמן?
פינגווין: אוי, גיגי, זה פרח לגמרי מזיכרוני!
שוועל: (בלחש, למוש) הפרופסור הוא, בין השאר, מורה לפיתוח קול...
מוש: (לגיגי) אוי, זה באשמתי...
גיגי: (מתעלמת) טוב, אני רעבה, ביי!
עלי: חכי לי רגע, גיגי, גם אני!... מה יש היום?
(גיגי נעלמת, עלי בעקבותיה. מוש מסתכלת על הפינגווין בדאגה)
פינגווין: אל דאגה, קולגה, לך יש אלט והיא סופראן, אנחנו עוד נגיע להרמוניה!
שוועל: (למוש) תקשיבי לי, מותק, אני עוד יהפוך אותך לכוכבת, את אפילו לא יודעת...

פינגוויין: אני טוען, שזה, כמובן, עניין של שליטה בשרירי הסרעפת, ו...
כמובן, סולפז', אבל אם אנחנו מדברים על אופרה... אז כמובן שנכנס כאן
אלמנט שלישי וזה ה... ה... דרמה, כלומר, בלי כשרון דרמטי, אין בכלל
אופציה להשתלב בטוניקה! וכמובן שאין מה לדבר על ה... אקוסטיקה...
והניואנסים הקטנים, ויבראטו ו... בכלל... קונספציה!
(מאדאם מוסקאט מופיעה, בידיה מצקת. זועמת, לפינגוויין)
מוסקאט: מרק עגבניות ברוטב עגבניות בנוסח עגבניות, טוב לכם? !
פינגוויין: (ממלמל תוך כדי שהוא יוצא) יש כאלה שצריכים גם מזון
לנשמה...
שוועל: (ממהר אחריו, מפריח באוויר נשיקה חפוזת לעבר מוש) אני גווע
כבר!!! (הם נעלמים. מוש נשארת לבדה עם מאדאם מוסקאט)

תמונה רביעית – מוש מתקבלת לתיאטרון

מוסקאט: (ממתיקה סוד) אל תבטחי בהם...
מוש: (בפליאה, לכיוון יציאתן של הכובות) ... בהם? ...
מוסקאט: בהם! בהם!
מוש: אבל הם היו כל כך נחמדים אליי...
מוסקאט: כן! וזאת בדיוק השיטה שלהם! חבל עלייך, את נראית לי נערה
הגונה, אז תאמיני לי, אני יודעת כל מה שקורה כאן, הדברים שיכולתי
לספר לך... עדיף שלא תדעי... הם אנשים רעים. כולם. ואם תקשיבי לי,
תתרחקי מהם, עכשיו. לפני שיהיה לך מאוחר מידי...
(מאדאם מוסקאט נעלמת, משאירה את מוש מבולבלת וחרדה. האור על
בימת הכובות יורד. כעבור זמן מה עולה ניקולה, בידו כובה אותה הוא
מתקן. מוש נבהלת כשהיא רואה שאינה לבד.)
ניקולה: (בחכיכה אבהית) לא, אל תיבהלי... שמי ניקולה, אני בונה ומתקן
כובות, צעצועים שבורים...נדמה לי, ילדתי, שבלעת הרבה דמעות בזמן
האחרון... אני צודק?
(מוש פורצת בככי)
מוש: (תוך כדי הככי) ...מה אני אעשה עכשיו? ... אני לא יודעת לאן אני
אלך... ו... ו... אין לי לאן ללכת... ו... אני לא מכירה כאן אף אחד... זרקו
אותי... מה לעשות? ... גם... אין לי לאן לחזור... אני לא יודעת מה אני
אעשה...
ניקולה: אולי תצטרפי אלינו?
מוש: באמת? מה, באמת? זה אפשרי? !

ניקולה: צריך, כמובן, לשאול את גזר, הוא מנהל המופע הרשמי, והבמאי...
 אבל אם הוא מסכים, אז אין שום בעיה...
(ניקולה נעלם, גזר עולה, לא מסתכל על מוש, נראה כ"עסוק בענייניו")
 מוש: ארון גזר, סליחה... מסייה ניקולה אמר... ש... זאת אומרת, ביקשתי...
 לא, הוא בעצם הציע...
 גזר: אני יודע, שמעתי...
 מוש: אז אתה מסכים? !
 גזר: אה...את מאוד רוצה, מה?...?
 מוש: כן!
 גזר: עזבי, זה דורש המון דברים...
 מוש: אני אעשה הכל!
 גזר: תטפלי בנו יפה?
 מוש: הכי שאני יכולה!
 גזר: תראי, זה לא כל כך נחמד כמו שזה נראה, צריך לעזור למאדאם
 מוסקאט לנקות ולבשל... צריך לנחם את עלי לפעמים, לנגב לו את הנזלת...
 יש לו אסטמה... וללמד את שועל איך מתנהגים... לא להיפגע מג'יג'י...
 לסרק לה את הצמות... לתפור לנו כפתורים... להרגיע אותנו... לאהוב
 אותנו... להכין תלבושות... בשביל מה את צריכה את זה? את צעירה,
 תחשבי, תשקלי, אולי את בכלל לא רוצה...
 מוש: בבקשה, אני רוצה נורא...
 גזר: אז התקבלת! מזל טוב!
*(גזר נעלם. מוש נשארת לבד, שמחה ומזמרת לעצמה. היא מתחילה לסדר
 את חפציה, מפזמת לעצמה חרישית. מישל יורד לאט ממקום מושבו,
 מתקרב למוש, משתעל. מוש נבהלת, פולטת צווחה, מישל מצחקק ברוע.)*
 מוש: *(מפוחדת לגמרי)*...סליחה... אני... גזר מצא אותי... אני... הכרתי את
 מסייה ריינארדו... השועל... ושרנו יחד שיר... הפרופסור אמר שאני שרה
 לא רע... ניקולה הציע לי להצטרף... מאדאם מוסקאט אמרה לי שהם... לא
 משנה, אבל... גזר הסכים... אני אטפל בהם... אני אעשה כל מה שצריך...
 אני...
 מישל: את מוכנה להפסיק לגמגם? תודה. את תישארי כאן כל עוד את
 עוזרת בהצגה ומתנהגת יפה. אם לא, את עפה, זה ברור? מצאת חן בעיני
 גזר, הדוקטור חושב שאולי את יודעת לשיר. אני באופן אישי מקבל בחילה
 מהיללות התינוקות שלך, אבל אם זה יכניס לנו כסף אז אני מוכן להתגבר
 על זה, רק תעשי לי טובה, כמה שפחות לראות או לשמוע אותך מחוץ
 להצגה, הבנת אותי? לילה טוב.
(חושך)

תמונה חמישית – חזרה ראשונה

(בוקר. הבובות מופיעות זו אחרי זו על הבמה. שועל מעשן סיגריה, עלי שותה שוקו, ניקולה מעשן מקטרת, מוסקאט מנקה אבק, ג'יגי עושה "חימום קולי" ופינגווין מעיין בעיתון הבוקר. גזר, הבמאי, מחזיק בידו את "המחזה")

גזר: קדימה, בוקר אור, להתחיל לגמור, החזרה מתחילה עוד רבע שעה בדיוק!

פינגווין: "להתחיל לגמור..."? איזה אקרוסטיכון נפלא! סליחה, אוקסימרון!... בעצם, פרדוקס...

מוסקאט: טינופת! (לפינגווין) ...לא אתה...

שועל: ראיתם את מוש הבוקר? ...מוש! תתעוררי כבר, מוש!...

גזר: שלחתי אותה לקנות לעצמה ארוחת בוקר במכולת, היא תיכף... (מוש מגיעה)

שועל: הממזרה הזאת...

מוש: (לשועל) אני שמעתי את זה... בוקר טוב לכולם!

שועל: לא התכוונתי, מוש... (בלחש) את לא צריכה להחזיר עודף...תגידי שהמחירים עלו ותשמרי אותו לעצמך, זה עובד...

מוש: אבל שועל! זאת רמאות...

שועל: נכון...

מוש: תתבייש לך... שטפת פנים הבוקר?

שועל: (מבוייש) לא, אבל אל תגלי לאף אחד...

(מוש מחזירה לגזר את העודף)

ג'יגי: אפשר להתחיל כבר? אני מוכנה!

גזר: רבותי! שקט! היום אנחנו עושים חזרה ראשונה עם מוש, צריך למצוא לה תפקיד! (הבובות מקשיבות) אז ככה...המחזה: הנסיכה הקטנה,

היפה והחכמה...

ג'יגי: זאת אני!

גזר: כן, יושבת למרגלות מיטת אביה הגוסס, ששוכב על ערש דווי...

עלי: ומת!

גזר: נכון, עלי, אבל לפני שהוא מת...

עלי: אני יודע, אני יודע!

גזר: זה לא חידון, עלי, אני מנסה להסביר עכשיו למוש, אתה היית אמור לדעת את העלילה כבר מזמן!... (עלי נעלב) ...לפני שהאבא מת הוא נותן

לנסיכה בובה. הנסיכה נשארת לבד, והצייד של הכפר מנסה להתחתן איתה בכוח, אבל היא לא אוהבת אותו ובלילה היא בורחת ליער. הבובה שלה

עוזרת לה למצוא את דרכה ומובילה אותה ישר לבקתה של המכשפה,
(מאדאם מוסקאט מעווה את פניה להעווייה מפחידה), שם היא לומדת כל
מיני דברים חשובים, ואז היא ממשיכה ללכת ביער עד לארמון של החיה...
בפתח הארמון יש מפלצת...

(עלי מתעטש, מוש ומוסקאט מגישות לו ממחטה)

גזר: המפלצת שואלת אותה שאלה שאף אדם לא הצליח לענות עליה עד
עכשיו...

פינגווין: מדובר בסיפור עם אלמנטים אנתרופולוגיים פסיכולוגיים מיתיים,
המסמלים את דרכו של הגיבור הטראגי...

גי'גי: איזה שטויות! אני הגיבורה!

שועל: ("מחרמן" את גי'גי, בלעג) ...הכובשת את יצרה... (גי'גי בורחת
לעבר מסייה ניקולה, לוקחת ממנו את הכובה של המחזה, זורקת על
השועל, שממשיך "לשחק" איתה, במקום עם גי'גי)

גזר: פרשנויות אחר כך, חברים! ... בקיצור, (גזר מספר מהר, כדי שלא
יקטעו אותו באמצע) הנסיכה מצליחה לענות על השאלה, ונכנסת לארמון
של החיה המקוללת, רק אם היא תנשק אותו, הוא יהפוך שוב לבן אדם!
ולא סתם בן אדם, אלא נסיך! היא מפחדת ומפחדת ובוכה ורוצה לחזור
הביתה, אבל היא מתאהבת בו ומנשקת אותו ומתחתנת איתו... הפינגווין
משחק את הכומר ומחזק אותם! ואת... את... את תשחקי את ה...
עלי: אמא?

שועל: אין שום אמא במחזה שלנו, טיפש! יש רק אבא, והוא מת! (שועל
חובט בעלי עם הכובה וזורק אותה שוב על גי'גי. עלי מתייפח בקול.
מתפתח מרדף בין גי'גי לשועל במאבק על הכובה. תוך כדי, גזר ממשיך
להסביר)

גזר: גי'גי משחקת את הנסיכה, מסייה ניקולה הוא אבא שלה... מוסקאט-
מכשפה ועלי הוא מפלצת ושומר, הפינגווין-כומר, ושועל-חיה... אני צייד...
אז מה את תהיי...?

(שועל וגי'גי מתנגשים אחד בשני, אווזים את הכובה משני צדדיה. שועל
בראש, וגי'גי בידים. הכובה נקרעת לחצי, קש מתפור. הם עומדים
המומים ומסתכלים על מסייה ניקולה באשמה)

גי'גי: ... זהה הוא התחיל...

עלי: נכון, הכל בגללו...

ניקולה: ילדים, ילדים, לא נורא, אני יכול להכין...

גזר: לא! לא! לא!!! אני יודע!

מוש: מה...?

גזר: את תהיי הכובה!

מוש: ...הבובה?
 גזר: (חושב) ...הבובה תהיה מן מנחה כזאת...
 פינגווין: לא ייתכן! לא ייתכן! הרי זאת תהיה שבירה מוחלטת של הקיר
 החמישי!... (סופר את ה"קירות" על אצבעותיו) כלומר, ה... רביעי!
 גזר: זה יהיה נהדר! הבובה תנחה, תייעץ, תכוון, תסביר לקהל את
 העלילה! זה חוסך מאתנו הרבה כאב ראש, וחוזף מזה - זה נהדר! אני
 גאון!!! אני גאון!!! תגידו לי שאני לא גאון...
 פינגווין: (מתוך מחשבה עמוקה) ...אולי אתה באמת גאון...
 מוסקאט: אבל תראו אותה - בדיכאון!... (למוש) מה, אין לך פה, ילדה?
 גיגי: (בגאווה) היא הבובה שלי!
 מוסקאט: אל תתני להם להחליט בשבילך!
 מוש: לא, לא, אני דווקא רוצה...
 גזר: מה יש לך? זה תפקיד ענק!
 גיגי: אני אכין לה ת'תיסרוקת!
 גזר: וניקולה ילביש אותה כמוך, כמו הנסיכה!
 (גיגי מתקרבת למוש בהתלהבות והתפעלות, כמוצאת צעצוע חדש. גזר
 מביא כן תלבושות, ניקולה מתחיל "לעבוד" עליהם. כולם מכרכרים סביב
 מוש- מלבישים, מנקים, מבשמים, מלטפים- כל אחד לפי אופיו. פינגווין
 מתחיל לנגן.)
 עלי: זה שיר התיאטרון! זה שיר התיאטרון! (הם פוצחים בשירה)

שיר התיאטרון

כולם יודעים - החיים קשים,
 למרות שאותנו הם מרתקים...
 אהבות רעות מתחזקות ודוקרות,
 אותנו תחתיהן קוברות...
 לפח הזבל נזרוק ת'חיים
 לבור תחתיות, לביב השופכין,
 היה לנו די, ואין רחמים,
 החיים כבר לא מספקים!

•
 תיאטרון, תיאטרון,
 אתה האדון!
 אותך אוהבים,
 אליך בורחים,
 איתך משחקים -
 משחק תפקידים...
 •